

запале въз гардите ми, и немоща нито дѣнемъ нито
нощемъ да го огаси, когато смисла вождѣннаго ми
ваша образа. Затѣ и опредѣлихъ днесъ, да ти пиша:
и знай защо желамъ весьма да ти писвамъ писма, и
да те питамъ прежеланнаго приѣтеля моего, какъ са
нахождаши: обаче истина казвамъ, и оубѣренсамъ,
защо чрезъ моето безвременно явленіе ще да принесѣ
сѣтость, на достопочтенното ти лице, и знамъ какъ
ще похди неискрено ми посланіе. . Но каквото и
да речешъ, нещешъ можешъ да запретиши оно приѣтелское
желѣ, което ма оубожава, каквото е подобно оу ед-
ното искренновождѣннаго дръга, и подвижава неискрен-
нощенното мое перо, всѣкий дѣнь, за да являвамъ
често, и да испытвамъ за кашето ми вождѣлено доброд,
и благополѣчно здравіе: които са прежелателни и вко-
ренѣни всѣкогдажъ оу глѣбоките ми дѣшевніи страни. .
(Ѣкончаніе скѣва.) „Тыма оубо и дръги колико
желамъ отъ дѣша като дръгъ.

И оставамъ смиренѣишии

Въ твоѣта любовь

Михайлъ Петровичъ.

Отговоръ.

Любезный мой приѣтелю!

Слѣшаме, и съ испытваніето го надѣваме, защо
магнитскій камень има особна една дѣйствителна си-
ла, чрезъ която чѣдно претѣгла желѣзото. (Разка-
заніе). Обаче повелика любезна! и подѣйствителна
сила има приѣтелнѣишето и медотѣното ти посланіе.
Кеето вѣже мой!! съ колико оудивленіе претѣхъ, отъ